

บทที่ 2

วรรณกรรมปริทัศน์

ในบทนี้จะกล่าวถึงงานศึกษาและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการควบรวมกิจการและอุตสาหกรรมหลักในอดีตที่ผ่านมา ว่ามีการศึกษาในเรื่องดังกล่าว ในประเด็นใดบ้าง มีวิธีการและผลการศึกษาเป็นอย่างไร โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการควบรวมกิจการ และงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมหลัก

2.1 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการควบรวมกิจการ

ในปี พ.ศ. 2535 ชาญชัย เซาว์นรัตน์และคณะ¹ ได้ทำการรวบรวมลักษณะของการควบรวมกิจการและการเข้าครอบงำกิจการที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และจากการศึกษาพบว่า สาเหตุสำคัญของการครอบงำกิจการ คือ บริษัทต้องการปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงานในส่วนต่าง ๆ ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้บริษัทผู้ผลิตเหล็กเส้นรายใหญ่มีแนวคิดที่จะทำการควบรวมกิจการกัน นอกจากนี้ ชาญชัย เซาว์นรัตน์และคณะ ยังพบว่าสาเหตุของการเพิ่มประสิทธิภาพที่สำคัญมีด้วยกัน 3 ประการ โดยสาเหตุประการแรกเป็นผลมาจากการประหยัดต่อขนาดในด้านการบริหารทางการเงิน ซึ่งเกิดจากการที่บริษัทหนึ่งซึ่งอยู่นอกตลาดหลักทรัพย์ ฯ เข้าครอบงำกิจการบริษัทที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ฯ แล้วมีอำนาจในการบริหาร จากนั้นก็ให้บริษัทที่ตนเข้าควบรวมกิจการได้จากตลาดหลักทรัพย์ ฯ เข้าควบรวมกิจการบริษัทเดิมของตนอีกครั้งหนึ่ง ทำให้บริษัทที่อยู่ภายนอกตลาดหลักทรัพย์ ฯ สามารถใช้ชื่อของบริษัทใน

¹ ชาญชัย เซาว์นรัตน์และคณะ , *Merger and Acquisition*, โครงการวิจัยสำหรับนักศึกษาปริญญาโทสำหรับผู้บริหาร คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2535.

ตลาดหลักทรัพย์ ในการระดมทุนจากประชาชนได้ในจำนวนมาก และมีต้นทุนในการระดมเงินทุนลดต่ำลง

ส่วนสาเหตุประการที่ 2 เป็นผลมาจากการเข้าควบรวมกิจการทำให้ต้นทุนในการดำเนินงานลดต่ำลง ซึ่งเกิดจากการรวมตัวกันของบริษัทตามแนวนอนและแนวตั้ง โดยการรวมตัวกันในลักษณะแนวนอนจะเป็นการรวมตัวกันระหว่างบริษัทที่ทำการผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับการเข้าควบรวมกิจการกันระหว่างบริษัทผู้ผลิตเหล็กเส้นที่ทำการศึกษายูเอ็น ส่วนการรวมตัวกันในลักษณะแนวตั้งจะเป็นการรวมตัวกันระหว่างบริษัทที่ทำการผลิตสินค้าหรือประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งได้แก่ การรวมตัวกันตามแนวตั้งของบริษัทกฤษฎามหานคร จำกัด ที่เข้าควบรวมกิจการของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ไอ ที เอฟ จำกัด ในกรณีนี้บริษัทกฤษฎามหานคร เป็นบริษัทที่ประกอบธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งต้องใช้เงินทุนจำนวนมากในการดำเนินการก่อสร้างโครงการและต้องใช้เงินทุนอีกส่วนหนึ่งเป็นเงินกู้ให้แก่ลูกค้า การเข้าควบรวมกิจการของบริษัทกฤษฎามหานคร จึงเป็นการสร้างหลักประกันว่า บริษัทจะมีแหล่งเงินทุนในการก่อสร้างและพัฒนาโครงการต่าง ๆ และมีแหล่งเงินทุนสนับสนุนลูกค้าของบริษัทให้มีกำลังซื้อบ้านและที่ดินของบริษัท

สาเหตุประการสุดท้ายที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงานจากการเข้าควบรวมกิจการ คือ การควบรวมกิจการกับบริษัทที่ประกอบธุรกิจแตกต่างจากธุรกิจเดิมของตน โดยเป็นการขยายกิจการออกไปสู่กิจการอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจการเดิมของบริษัทเดิมของบริษัทผู้เข้าควบรวมกิจการ ซึ่งอาจช่วยลดความผันผวนของกำไรและรายได้รวมจากการดำเนินธุรกิจได้ ซึ่งเป็นการลดความเสี่ยงในการดำเนินงานของบริษัท

ต่อมาปี พ.ศ. 2539 สุพจน์ เจนประเสริฐ² ได้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมการครอบงำกิจการ (Takeover) ของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในช่วงปี 2534-2537 โดยพิจารณาถึงลักษณะของพฤติกรรมการครอบงำกิจการ แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และผลกระทบของการครอบงำกิจการในตลาดหลักทรัพย์ฯ โดยได้แบ่งการพิจารณาออกเป็น 2 ส่วน คือ พิจารณาถึงผลกระทบทางด้านผลการดำเนินงานของบริษัท (Company Value) และผลกระทบที่มีต่อความมั่งคั่งของผู้ถือหุ้น (Shareholders' Wealth) ซึ่งหมายถึง การเปลี่ยนแปลงในราคาหุ้น โดยทำการเปรียบเทียบในช่วงก่อนและหลังการครอบงำกิจการว่าแตกต่างกันหรือไม่ และจากการศึกษาของ

² สุพจน์ เจนประเสริฐ , “พฤติกรรมการครอบงำกิจการ (Takeover) บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2539)

สุพจน์ พบว่าพฤติกรรมการครอบงำกิจการที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่เป็นแบบเป็นมิตร ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับการเข้าควบรวมกิจการกันระหว่างบริษัทผู้ผลิตเหล็กเส้นรายใหญ่ ที่ได้มีการตกลงรวมกันระหว่างบริษัทว่าจะทำการควบรวมกิจการกัน และถ้าแยกตามวัตถุประสงค์ในการครอบงำกิจการแล้วพบว่ากลุ่มที่มีการครอบงำกิจการที่ทำธุรกิจที่ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเดิม (Conglomerate) มีสัดส่วนสูงสุด โดยสูงถึง 48.94% ของจำนวนการครอบงำกิจการทั้งหมด รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีการครอบงำกิจการที่ต่างกัน แต่มีส่วนเกี่ยวเนื่องกับกิจการเดิม (Vertical Linkage) และกลุ่มที่มีการครอบงำกิจการประเภทเดียวกัน (Horizontal Linkage) โดยคิดเป็น 23.40% และ 19.15% ตามลำดับ และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ครอบงำกิจการที่ทำธุรกิจเกี่ยวเนื่องกัน โดยมีธุรกิจหนึ่งเป็นแกนกลาง (Concentric) คิดเป็น 8.51%

ส่วนผลการศึกษาทางด้านผลกระทบที่เกิดขึ้น ในส่วนของราคาหุ้น สุพจน์ พบว่าระดับราคาได้ปรับตัวขึ้นมากในช่วงก่อนถูกครอบงำกิจการ 6 เดือน จนถึงหลังถูกครอบงำกิจการแล้ว 6 เดือน ในขณะที่ผลการดำเนินงานช่วงหลังจากการถูกครอบงำกิจการแล้ว 2 ปี ยังไม่มีการปรับตัวดีขึ้นแต่อย่างใด นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า กำไรสุทธิมีแนวโน้มลดลงช่วงก่อนถูกครอบงำกิจการ และไม่มีแนวโน้มที่ดีขึ้น สำหรับตลอดช่วงเวลา 2 ปีหลังจากถูกครอบงำกิจการ และประสิทธิภาพของกิจการในด้านต่าง ๆ ก็ยังไม่มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น ทำให้ราคาหุ้นที่มีการปรับตัวสูงมากในช่วงที่มีการครอบงำกิจการมีการปรับตัวลดลงหลังจากถูกครอบงำกิจการแล้ว 6 เดือน

2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหล็ก

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงงานศึกษาและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหล็กทุกประเภท โดยเฉพาะแต่อุตสาหกรรมเหล็กเส้นเท่านั้น ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงลักษณะโดยรวมของอุตสาหกรรมเหล็กของไทย

ในช่วงปี พ.ศ. 2517 Suebskul Suwanjindar³ ได้ศึกษาถึงภาพรวมของอุตสาหกรรมเหล็กในประเทศไทย และจากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาที่สำคัญของอุตสาหกรรมเหล็ก ในช่วงนั้นคือ ปัญหาความล่าช้าของเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดความรู้ด้านเทคนิคในการผลิต นอกจากนี้ปัญหาที่สำคัญของอุตสาหกรรมเหล็กอีกประการหนึ่ง คือ การมีกำลังการผลิตเกินความต้องการของตลาดโดยเฉพาะเหล็กเส้น (Steel Bar) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของฉัตรชัย สมศิริ⁴ ที่ได้ทำการศึกษาปัญหาของอุตสาหกรรมเหล็กในประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2542 ซึ่งพบว่าปัญหาหลักของอุตสาหกรรมเหล็กในประเทศ คือ การมีกำลังการผลิตเกินความต้องการ ทำให้ระดับราคาผลิตภัณฑ์เหล็กมีการอ่อนตัวอย่างมาก และในช่วงที่ทำการศึกษาผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเหล็กมีการใช้กำลังการผลิตอยู่ในระดับเฉลี่ยต่ำกว่า 30% แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการมีกำลังการผลิตเกินความต้องการของอุตสาหกรรมเหล็กยังคงไม่ได้รับการแก้ไขปัญหอย่างจริงจัง ถึงแม้ว่าในบางช่วงจะมีการขาดแคลนสินค้าของอุตสาหกรรมเหล็ก เช่น ในช่วงปี พ.ศ. 2530-2533 ที่เกิดการขาดแคลนเหล็กเส้น แต่ปัญหาดังกล่าวก็ได้รับการแก้ไขโดยการอนุญาตให้มีการตั้งและขยายโรงงานเพิ่มขึ้น และต่อมาก็มีการอนุญาตให้มีการตั้งโรงงานผลิตเหล็กได้อย่างเสรี ทำให้ปัญหาการขาดแคลนเหล็กเส้นหมดไป แต่การแก้ไขปัญหการขาดแคลนสินค้าของรัฐในช่วงเวลานั้นกลับก่อให้เกิดปัญหาการมีกำลังการผลิตเกินความต้องการในปัจจุบันนี้ ซึ่งอาจเป็นเพราะการขาดการวางแผนในการแก้ปัญหา และการขาดความคำนึงถึงผลที่จะตามมาในภายหลังของการอนุญาตให้มีการตั้งโรงงานผลิตเหล็กได้อย่างเสรีของรัฐบาลในช่วงนั้น และปัญหาที่สำคัญประการสุดท้ายที่ Suebskul ได้พบจากการศึกษา คือ ปัญหาทางด้านพฤติกรรมการแข่งขันของผู้ผลิตในอุตสาหกรรมทั้งทางด้านราคา และด้านที่ไม่ใช่ราคา เช่น การให้เครดิตแก่ลูกค้ารายใหญ่ การผูกมัดสัญญา (Tying Contact) ซึ่งเป็นการเพิ่มผลกำไร รวมถึงเป็นการสร้างอำนาจทางการตลาดด้วย ดังเช่น การที่บริษัทที่ผลิตซีเมนต์และเหล็กเส้น ซึ่งเป็นสินค้าที่ใช้ประกอบกัน มักจะใช้การผูกมัด

³ Suebskul Suwanjindar , “Capacity utilization in Iron and Steel Mills in Thailand” (Master’s thesis , Faculty of Economics, Graduate School , Thammasat University , 1978)

⁴ ฉัตรชัย สมศิริ,การจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหอุตสาหกรรมเหล็ก,สถาบันวิจัยโลหะและวัสดุ ภาควิชาวิศวกรรมโลหการ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2542. (อัคราเนนา)

สัญญาในช่วงที่มีการขาดแคลนซีเมนต์ วิธีการนี้จะเป็นการที่มีประสิทธิภาพเมื่อลูกค้าไม่มีทางเลือก และไม่มีกฎหมายห้ามการกระทำดังกล่าว ซึ่งต่างจากปัญหาในปัจจุบันนี้ที่พฤติกรรมการแข่งขันของผู้ผลิตในอุตสาหกรรมจะเป็นการแข่งขันกันทางด้านราคาเสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะเห็นได้จากการแข่งขันกันลดราคาสินค้าของกลุ่มผู้ผลิตในอุตสาหกรรม ส่วนเหตุผลที่ทำให้พฤติกรรมการแข่งขันที่ไม่ใช่ราคา ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ Suebskul ได้พบในช่วงนั้น ไม่ปรากฏในปัจจุบัน อาจเป็นเพราะในปัจจุบันนี้ได้มีการออกกฎหมายต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคให้มีสิทธิต่าง ๆ ในการเลือกซื้อสินค้าตามความพึงพอใจ ทำให้รูปแบบการผูกมัดสัญญาที่เกิดขึ้นในอดีตอาจถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายได้

งานศึกษาของฉัตรชัย สมศิริ นอกจากจะทำให้ทราบถึงปัญหาการมีกำลังการผลิตเกินปริมาณความต้องการแล้ว ฉัตรชัย ยังพบว่าปัญหาที่สำคัญของอุตสาหกรรมเหล็กอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาทางการเงินของผู้ผลิตในอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นผลมาจากการลดค่าเงินบาทและต้นทุนการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้นเพราะการเพิ่มราคาค่าสาธารณูปโภค ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้บริษัทผู้ผลิตเหล็กเส้นรายใหญ่มีแนวคิดที่จะทำการควบรวมกิจการกัน นอกจากนี้ ฉัตรชัย ยังพบว่าอุตสาหกรรมเหล็กมีปัญหาทางด้านโครงสร้างการผลิตที่อ่อนแอ เนื่องจากการพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศเป็นมูลค่าเฉลี่ยสูงถึง 60% ทำให้อุตสาหกรรมเหล็กของไทยไม่สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ เนื่องจากโอกาสของการแข่งขันในตลาดโลกขึ้นอยู่กับต้นทุนการผลิตอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วราภรณ์ เดิมรัตนกุล และสลิลลา จันทร์ขจร⁶ ที่ได้พิจารณาถึงความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเหล็กแผ่นรีดร้อนและเหล็กแผ่นรีดเย็น โดยพิจารณาจากความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ โดยจากการศึกษาของวราภรณ์ เดิมรัตนกุล และสลิลลา จันทร์ขจร พบว่า อุตสาหกรรมเหล็กแผ่นรีดร้อนและเหล็กแผ่นรีดเย็นของไทยไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ซึ่งเป็นผลมาจากสัดส่วนการพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศในระดับที่สูงมาก ทำให้ต้นทุนการผลิตมีความผันผวนต่ออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอย่างมาก

นอกจากนี้ ในงานศึกษาของ ฉัตรชัย ยังสนับสนุนให้มีการรวมตัวกันระหว่างกลุ่มผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเหล็ก และแบ่งสรรกันทำการผลิต เพื่อให้มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ แสดงให้เห็นว่า การควบรวมกิจการกันระหว่างบริษัทผู้ผลิตเหล็กเส้นรายใหญ่⁷ จะก่อให้เกิดการลดต่ำลงของต้นทุนการผลิต ซึ่งจะช่วยให้ผู้ผลิตมีผลประกอบการที่ดีขึ้น

⁵ วราภรณ์ เดิมรัตนกุล, “วัดต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศของอุตสาหกรรมเหล็กแผ่นรีดร้อน”(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.)

⁶ สลิลลา จันทร์ขจร, “ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในอุตสาหกรรมเหล็กของไทย” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541)

ปัญหาการพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศของอุตสาหกรรมเหล็ก ซึ่งเป็นปัญหาที่ได้มาจากการศึกษาของฉัตรชัย นั้น ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้ ปัญหาดังกล่าวยังไม่ได้รับการแก้ไขก็ตาม แต่ได้มีการศึกษาถึงแนวทางการจัดการกับปัญหานี้ ซึ่งเป็นผลงานการศึกษาของศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย⁷ ที่ได้ทำการศึกษาถึงแนวทางการจัดการวัตถุดิบในอุตสาหกรรมเหล็ก โดยได้เสนอให้มีการทำสัญญาระยะยาวกับผู้ผลิตวัตถุดิบประเภทแร่เหล็กและถ่านโค้ก ซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักที่ใช้กับเตาพ่นลม เนื่องจากไม่สามารถจัดหาในประเทศได้ จึงจำเป็นต้องนำเข้าประกอบกับในขณะที่ทำการศึกษามีการใช้แร่เหล็กในอุตสาหกรรมเหล็กไม่มากนัก ปริมาณการนำเข้าแร่เหล็กจึงคิดเป็นจำนวนที่น้อยมาก เมื่อเทียบกับปริมาณซื้อขายแร่เหล็กในตลาดโลกซึ่งมีจำนวนมากถึง 1,070 ล้านตันต่อปี จึงไม่น่าจะเกิดปัญหาในการซื้อแร่เหล็กแต่อย่างใด ส่วนวัตถุดิบประเภทเหล็กขั้นต้น ซึ่งเป็นวัตถุดิบนำเข้า เช่น เหล็กถลุง เหล็กพูน และเศษเหล็ก ควรให้มีการจัดตั้งโรงงานผลิตเหล็กขั้นต้นขึ้นในประเทศ โดยได้เสนอให้รัฐร่วมจัดตั้งโรงงานผลิตเหล็กพูน ร่วมกับเอกชน (ผู้มีเตาหลอม) โดยลงทุนในโรงงานที่ได้รับการส่งเสริมและก่อสร้างค้างอยู่ รัฐอาจถือหุ้น 10% และให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินกู้ระยะยาวดอกเบี้ยต่ำ เพราะเห็นว่าเมื่อเศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัวแล้ว จะเกิดการขาดแคลนวัตถุดิบ สำหรับผู้ผลิตที่มีเตาหลอมอย่างรุนแรง และรัฐควรส่งเสริมให้ผู้ขายเศษเหล็กทำการคัดแยกประเภทของเศษเหล็กเพื่อให้ได้เศษเหล็กที่มีคุณภาพ ให้ผู้ค้าเศษเหล็กเปลี่ยนเป็นผู้ปรับปรุงเศษเหล็ก (Scrap Processor)

นอกจากการศึกษาถึงผลงานการศึกษาของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหล็กข้างต้น ซึ่งทำให้ทราบถึงปัญหาของอุตสาหกรรมเหล็กแล้ว ยังมีงานศึกษาอีกชิ้นหนึ่งที่ช่วยทำให้ทราบถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้นจากการควมรวมกิจการระหว่างบริษัทผู้ผลิตเหล็กเส้นรายใหญ่ ซึ่งก็คือ งานศึกษาของ TU JENN HWA⁸ ที่ได้ทำการศึกษาถึงโครงสร้างตลาด และพฤติกรรมทางการตลาด ของอุตสาหกรรมเหล็กในประเทศไต้หวัน ในช่วงก่อนและหลังที่จะมีการตั้งบริษัท China Steel Corporation (CSC) ซึ่งเป็นบริษัทผลิตเหล็กที่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างตลาดภายในประเทศไต้หวันมาก จากการศึกษาของ TU JENN HWA พบว่าในช่วงก่อนที่จะมีการก่อตั้ง CSC อุตสาหกรรมผลิตเหล็กในประเทศไต้หวันยังมีเพียงผู้ผลิตขนาดเล็กซึ่งใช้เตาหลอมไฟฟ้า(Electric Furnace) ในการผลิตโดยใช้เศษเหล็ก (Scrap) เป็นวัตถุดิบ และโรงรีดเหล็กขนาดเล็ก(Small Rolling Mills) ที่ใช้แผ่นเหล็กจากซากเรือเป็น

⁷ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. "โครงการศึกษาการจัดการวัตถุดิบในอุตสาหกรรมเหล็ก (ฉบับสมบูรณ์)." เสนอต่อกรมทรัพยากรธรณี กระทรวงอุตสาหกรรม , 2542. (อัคราณา)

⁸ TU JENN HWA, "Steel Industry Development in Taiwan : Structure, Conduct and Performance" (Master's thesis , Faculty of Economics, Graduate School, Thammasat University , 1981)

วัตถุดิบ และลักษณะการผลิตเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงขาดการพัฒนาและวิจัย แต่เมื่อมีการก่อตั้ง CSC ขึ้นในปี ค.ศ. 1977 และได้มีการพัฒนาจนเป็น Integrated Steel Mills ทำให้ CSC มีอิทธิพลต่อโครงสร้างตลาดภายในประเทศได้ทันที ซึ่งทำให้เห็นได้ว่า การควบรวมกิจการระหว่างบริษัทเอ็น.ที.เอส สตีลกรุ๊ป และบริษัทในกลุ่มปูนซีเมนต์ไทย อาจทำให้บริษัทที่เกิดขึ้นจากการควบรวมกิจการกันนี้มีอิทธิพลต่อโครงสร้างตลาดของอุตสาหกรรมเหล็ก จนอาจมีอิทธิพลในการกำหนดระดับราคาสินค้าได้ แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการควบรวมกิจการกันจะเกิดขึ้น แต่บริษัทที่เกิดจากการเข้าควบรวมกิจการกัน อาจไม่สามารถกำหนดระดับราคาสินค้าได้ตามใจชอบได้ เนื่องจากการกำหนดระดับราคาสินค้าที่สูงเกินไปอาจจะทำให้หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบทางด้านนี้ เข้าไปตรวจสอบถึงเหตุผลของการกำหนดราคาเช่นนั้นได้

การศึกษาของ TU JENN HWA ยังพบว่าการก่อตั้ง CSC ยังส่งผลดีต่อภาพรวมของอุตสาหกรรมเหล็กด้วย เนื่องจากการก่อตั้ง CSC สามารถจัดผู้ผลิตที่ไม่มีประสิทธิภาพบางส่วนออกไปจากตลาดได้ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคในทางอ้อม และจากการพยายามในการขยายผลิตภัณฑ์ รวมถึงการปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น การปรับปรุงด้านเทคนิค เพื่อให้เกิดความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ทำให้สามารถคาดหวังได้ว่าในอนาคตอุตสาหกรรมเหล็กของประเทศได้ทันทีจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น และผลดีประการนี้ อาจจะเกิดขึ้นภายหลังจากการที่มีการควบรวมกิจการกันระหว่างบริษัทเอ็น.ที.เอส สตีล กรุ๊ป และบริษัทในกลุ่มปูนซีเมนต์ไทย ได้ ซึ่งจะทำให้ลักษณะการผลิตของอุตสาหกรรมเหล็กมีประสิทธิภาพมากขึ้น